

ЛИСИЦА и ЗАЕКЪ

(Приказка)

Единъ зименъ день се срещнали въ гората лисицата и заека.

— Не се плаши отъ мене, братко, извикала тя насреща му. Азъ нѣма да те изямъ. Хайде двама да си търсимъ храна, та дано сполучимъ.

Заекътъ повѣрвалъ и тръгнали. Навсѣкжде било покрито съ дебелъ снѣгъ. Нигде не се виждало зеленинка. Не се чувала и никаква жива душа. Пжтували дълго и мълчали.

— Това е много гладно време, казала лисицата.

— Да, навсѣкжде е пусто, отвърналъ заекътъ. Въ такова време ми дохожда понѣкога да си изгриза езика.

Както вървѣли и разговаряли, насреща се задало едно момиче-селянче. То носело въ ржката си кошница, престлана съ месалъ. Отъ нея се дигала пара и се разнасяла приятна миризма. На двамата изгладнѣли пжтници ушитѣ щръкнали. Тѣмъ много се дощѣло да си похапнатъ въ това студено време нѣщо топличко. Но какъ?...

— Знаешъ ли какво? казала лисицата на заека. Ти легни напреко на срѣдъ пжтя и се престори на